

Cykeltur langs Donau 2010.

Tag med Jan og Tommy de 1.250km.
fra Passau i Tyskland til Beograd i Serbien.

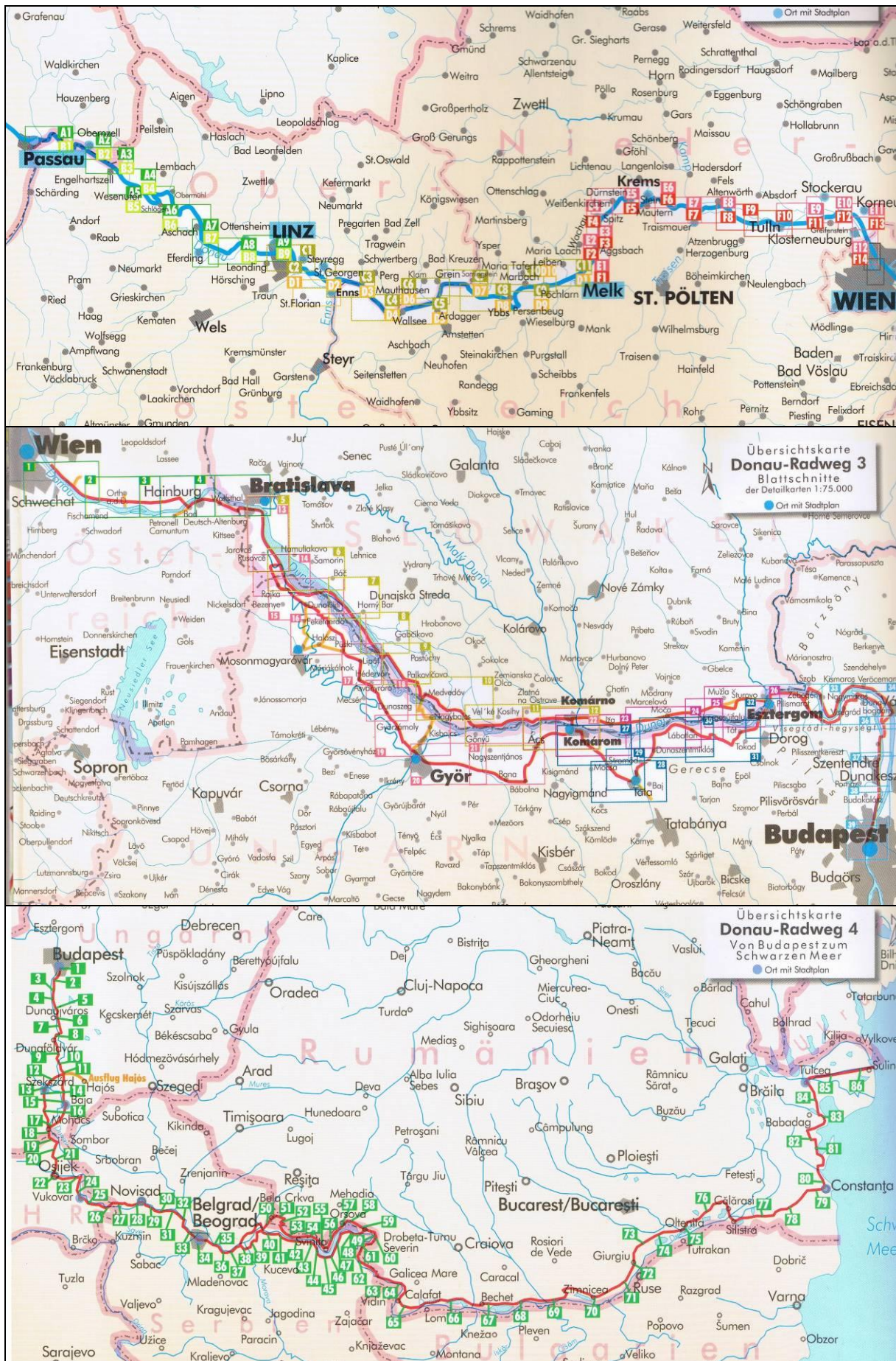

Indholdsfortegnelse:

Land	Side
Kort	3
Forord	4
Del 1.	5
Tyskland	5
Østrig	6
Slovakiet	19
Ungarn	25
Del 2.	31
Kroatien	45
Serbien	53

Skrevet af Tommy Andersen 2009/2010.

Cykeltur 2009. Langs Donau.

Fra Passau i Tyskland til Beograd i Serbien.

Forord.

Jeg er besat af cykelferie. Ferien for mig starter i det øjeblik, jeg sætter mig op på cyklen og triller de første meter, fra det bestemmelses sted jeg nu har valgt. Det at sætte sig op på sin cykel, med den sparsomme oppakning på bagagebæren, og trille af sted mod nye oplevelser, der hele tiden kommer vældene mod en. Når man er på cykel, er man jo "ude i" oplevelsen hele tiden, man får hele tiden naturen og det frie liv at føle. Den sparsomme oppakning man kan have med, er også med til at gøre oplevelsen større, da man kun lige kan have det mest nødvendige medbragt til dagen og vejen, derved opdager man, hvor lidt vi mennesker behøver at have med på livets vej. Det er også følelsen af at alt ikke kan planlægges, man kan godt have planlagt retningen, men det er umuligt at forudsige, hvad der sker i løbet af dagen, og om hvor langt man når, hvor næste overnatningssted vil blive, det finder man først ud af når man når frem til det ukendte sted. Jeg føler ikke jeg har været på rigtig sommerferie, uden at jeg har været af sted på min cykel og levet dette spartanske liv i en uge eller to.

Jeg havde i sommeren 2008 cyklet alene fra Svendborg til Tjekket, og havde under denne tur fundet ud af at der findes en hel serie cykelkortbøger, som udgives af et tysk forlag og hvor kortene er rigtig gode at cykle efter, med en masse oplysninger om stederne, man cykler igennem. Bøgerne hedder Bikeline og kan findes på www.esterbauer.com, forlaget hedder Verlag Esterbauer GmbH og er tysk.

I år ville jeg gerne have selskab undervejs på turen og ringede derfor Jan op i januar måned, for at høre om det var noget for ham, at deltage på en 14 dages cykeltur langs Donau. Jan var straks med på ideen og ville finde ud af at tage ferie, de sidste 14 dage af juni måned. Jan er uddannet sygeplejerske og arbejder med handicappede mennesker på et bosted. Vi havde kørt Århus København 10 år tidligere sammen og jeg kendte Jan som en stædig rytter og en person der altid spreder godt humør omkring sig. Jan er 62 år. Jeg er 52.

Træningen op til turen udmærkede sig mest ved, at være temmelig mangelfuld. Jeg fik kun cyklet 4 gange med strækninger fra 35 til 50km., men havde løbetrænet en lille smule op til et halvmaraton i Middelfart, som jeg skulle gennemføre, også helst hurtigere end mine to søstre, og det gik da heldigvis også godt. Jan og jeg havde været på en træningstur sammen på 45km., og da jeg spurgte Jan, om han havde været mere ude og cykle, fortalte han, at han også havde været en tur på Tåsinge. Jeg troede, at han havde kørt øen rundt, men det viste sig, at han blot havde været på cykel lige over på den anden side af broen, for at besøge nogle venner. Så Jan havde om muligt fået trænet endnu mindre end jeg. Han havde dog fået indkøbt 2 nye cykler, en racer og en mountainbike, han valgte at tage mountainbiken med på turen og det skulle vise sig, at være en ikke hel god ide.

De sidste par dage inden vi skulle af sted, fik vi spændt bagagebære på vores cykler og fik pakket cykeltaskerne, jeg fik også købt en lille taske til mit styr, hvori jeg kunne have lidt værdigenstande og kort. Det er meget begrænset, hvad man kan have med af tøj i to cykeltasker, så der var kun lige lidt ekstra cykeltøj, samt lidt skiftetøj og sko til om aftenen, toilettaske og et lille håndklæde. Derudover havde jeg en krimi, min lille bog til dagbogsskrivning og lappegrej.

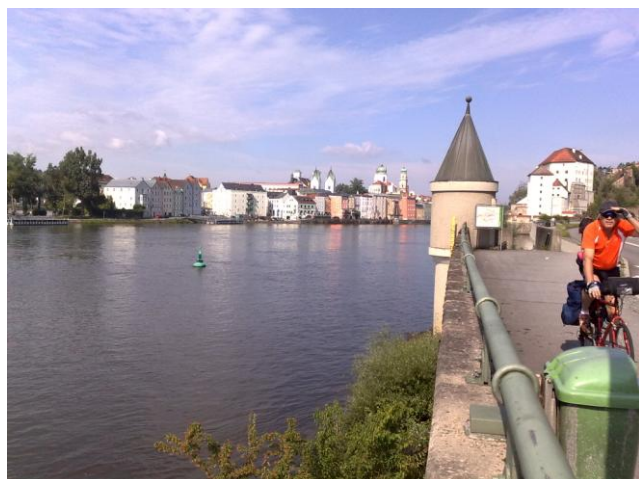
Del 1 Passau - Budapest.

Lørdag d. 20 juni hentede jeg Jan, klokken halv seks om morgenen, hvor han stod klar ude på vejen og hvor solen var ved at stå op over horisonten. Vi havde pakket bilen med bagage og cykler fredag aften, så vi ikke skulle bruge tid på dette lørdag morgen. Jan havde smurt madpakker til os, han ville fri os fra den tyske autostradas cafeteria mad, og så ville vores spisepauser også kunne gøres hurtigere ned igennem Tyskland.

Det gik godt ned igennem Tyskland og ved halvsyvtiden kørte vi ind i byen Passau, hvor Donau løber igennem, vi havde vedtaget at cykelturen skulle starte der. Jan havde bestilt overnatning på et lille wellness hotel, der lå på en bjergskråning i byens udkant. Det viste sig, at det var en tidligere Tysk mester i judo, der ejede hotellet og som nu arbejdede for judo forbundet, sammen med, at han drev det lille hotel. Der var mange billeder af ham fra OL og andre mesterskaber, han havde deltaget i. Vi fik værelse med dør lige ud til haven og sprang hen over de fleste af dræbersneglene, der gled rundt foran døren, de var ret væmmelige at have selskab af og vi kunne tydeligt se bagefter, hvilke af dem det ikke lykkedes os at springe hen over.

Vi gik den lille kilometer ind til byen for at få aftensmad, her kom vi over to broer, den ene over Donau den anden over en sideflod. Der var en fantastisk flot natur omkring byen, med stejle bjerge ned til floden og med byens centrum liggende midt i Donau, floden deler sig og går på hver side af byen centrum. Vi fandt plads på en udendørs restaurant, lidt oppe over floden, derfra kunne vi sidde og nyde udsigten ned på floden, og kigge på de lange flodpramme der lå fortøjet langs molen.

Da solen var væk, blev det lidt koldt at sidde udenfor, men tjenerne delte tæpper ud, så man kunne holde varmen. På vej hjemad gik vi hen over byen torv, hvor der var levende musik fra et 7 mands orkester, her stod vi så og nød det en times tid, inden vi trak ind på en bar, hvor man måtte ryge. Tjenerinden gik faktisk med en smøg i munden, da hun serverede to fadøl for os ved bordet, de havde en noget mere afslappet rygepolitik her, end det vi er vant til hjemmefra – dejligt. Vi var hjemme i seng inden midnat, vi kunne godt mærke den lange køretur og var lidt trætte, men euroforien over at vi skal starte vores cykling i morgen, og at vi nu er på ferie, gør at man er lidt oppe og køre.

Passau.

Overnatningsstedet i Passau.

Passau – Linz Søndag d. 21 juni.

Vi var oppe lidt over 7 og fik et dejligt morgenbad i det store, men sparsomme badeværelse. Derefter var der morgenmad inde ved siden af, der var ikke mange gæster oppe på dette

tidspunkt, vi havde ikke set andre gæster dagen før, så der boede nok heller ikke ret mange på stedet, væk fra byen og floden.

Morgenmaden var lidt sparsom i udbuddet, men der var dog en del tørre alpeoste, at vælge imellem. Vi gik op til bilen der holdt på Wellness-Gasthoffs parkeringsplads, lidt op af vejen, der steg kraftig op mod pladsen, og snoede sig videre opad, med stejle bjergskråninger på begge sider. Selvom parkeringspladsen ikke var ret stor, havde vi fået lov til, at lade vores bil stå der de næste 14 dage. Vi fik cyklerne ud af bilen, samlet og eftersat dem, og trak dem med ned til værelset for at få oppakningen placeret på dem.

Ved halvnitiden var vi klar i cykeltøj og med oppakningen placeret bagpå, og med hver sin lille cykeltaske på styre. Vi trillede langsomt ned af den stejle vej, til den lille biflod som vi fulgte de 500meter der var hen til Donau. Så var vi i gang og smilet og humøret var højt. Vi stoppede ret hurtigt for at tage nogle billeder af start byen, hvor floden deler Passau op på flere øer, og hvor de flotte bygninger og kirker står flot mod himlen, imellem de stejle bjerge. Der lå en del flodpramme langs med bredderne, der var klar til at sejle med turister eller anden transport.

Vi cyklede ud af vejen mod Østrig, uden den store trafik og solen skinnede ned på os, men vi kunne se, at der kom flere og flere skyer på himlen. Det gik godt fremad på god asfalt langs med floden, som vi kørte på nord siden af og vi kom igennem en del landsbyer, hvor søndagsfreden havde lagt sit stille slør og det så ud som om, at alle sov endnu. Efter cirka 30 kilometer kørte vi over grænsen og ind i Østrig. Man skulle kigge godt efter, der hvor man krydsede grænsen, for der var vejen blevet til cykelsti, og der var kun et meget lille skilt, der fortalte, at man nu kørte ind i Østrig.

Starten i Passau.

På vej langs Donau i Tyskland.

Det sidste stykke vej i Tyskland og det første stykke i Østrig, er det faktisk kun en cykelvej, der er langs med Donau, på nord siden af floden. Vi mødte dog enkelte biler, der havde tilladelse til at køre på cykelvejen, men der er ingen gennemgående trafik, så derfor var den næsten ikke eksisterende. Så vi cyklede og nød den dejlige udsigt der var hele vejen, det er en stor oplevelse at cykle andre steder, så er der nyt at kigge på hele tiden og distancerne føles ikke så lange. Efter omkring 50kilometer, var vejen gået over i en asfalteret sti og ret kort efter igen, endte denne sti på nord siden af floden, den stoppede ved et meget lille færgeleje, hvor der gik små både på tværs af floden. I disse små træbåde kunne der være omkring 10 mennesker ombord, sammen med deres cykler, vi var dog kun 5 med båden på tværs. Der var en stærk motor i båden og den fik lov til at arbejde hårdt, for at få os skræt op mod strømmen, der var ret kraftig i floden, vi sejlede faktisk sidelæns hele vejen over. Floden har i tidens løb skåret sig igennem bjergene her og nord siden er så stejl, at der ikke er veje på denne side af floden, på denne strækning.

Vel over på den anden side af floden, blev vi hjulpet af den lille båd igen, vi kiggede over hvor vi var stået på og kunne se, at floden højst var 400 meter bred her, men der var godt nok gang i vandet, der drev hurtigt af sted med krusninger og grene. Vandet var helt brunt af den jord, der var blevet blandet op i vandet. Det har regnet kraftigt den sidste uges tid, så der er meget mere gang i floden på grund af dette, end der plejer at være, på denne årstid.

På vej over Donau.

Her ender cykelvejen på Nordsiden af Donau.

Vejen på syd siden af floden, gik videre langs med bredden og igennem skoven, der strakte sig helt ned til floden. Vejen igennem skoven var en grusvej, der gik en del op og ned, men underlaget var hårdt og udmærket at cykle på. Det begyndte at dryppe ned fra oven og vi kunne se på skyerne, at det nok blev alvor inden længe, så vi satte tempo på og kørte frem mod en campingplads, i håb om at vi kunne komme i tørvejr der, når det rigtig gik løs. Vores optimisme havde gjort, at vi ikke havde fået regntøj med i de små cykeltasker, det var jo sommerferie.

Vi nåede frem til campingpladsen og tørvejr.

Regnen væltede ned i toenhalf time.

Vi nåede næsten frem til campingpladsen, da der kom et ordentligt tordenskrald og så stod det ned i stænger, vi trådte til fremad og kunne skimte campingvogne længere fremme langs floden, da vi nåede frem dertil, var der en stor restaurant med cykelparkeringsplads nedenunder i stueetagen, så vi trillede der ind under og var så i tørvejr og i ly for tordenen. Vi fik skiftet til tørt tøj og stod og kiggede på hvor kraftigt det kunne regne her. Vi gik ovenpå og ind i restauranten og fik bestilt frokost. Mens vi spiste dukkede der indimellem andre tourryttere op, de var gennemblødte og uden det store smil. Vi ventede der i to timer og rejste os indimellem og kiggede ud af vinduerne, for at se om det kunne passe, at det kunne regne så kraftigt, så længe af gangen. Vi fik bestilt dessert og kaffe, og efter to en halv time aftog uvejret så meget, at det kun regnede lidt, og vi blev enige om at forsætte. Efter at vi havde cyklet en halv time stoppede regnen og vi kørte videre på de små asfalterede veje, med den smukke og idylliske natur omkring os.

Bjergene blev mindre og mindre på begge sider af floden og vi cyklede mod et mere fladt landskab. Hen på eftermiddagen cyklede vi på tværs af floden, hen over et vandkraftværk, der sørger for billig El her. Dæmningen og kraftværket var bygget sammen og der var sluser i den ene side, så flodprammene kunne passere stedet. Vi så mange flodpramme der sejlede op ad floden, de er lange og det må være en kraftig motor, der kan skubbe dem igennem den voldsomme strøm,

som de sejler imod, vi ser ingen der sejler med strømmen og har diskuteret hvorfor, de kan jo ikke alle sammen ende oppe i floden et sted. Der gik faktisk nogle dage, inden vi så en pram der sejlede med strømme, hvor vi havde set måske 20, der sejlede mod strømmen, vi fandt aldrig ud af hvorfor. Vi så også en flodpram med omkring 100 nye små biler på dækket, og flere der trak en anden flodpram bagved sig, så kan sådan et fartøj næsten være længere, end floden er bred.

Vi kom igennem Ottensheim og efter byen kom vi til den meget trafikerede landevej, men her var der lavet en tunnel for cyklister under vejen og jernbanen, og via denne kom vi over på den anden side af vejen, hvor der gik en cykelsti langs med landevej til Urfahr, det var kun disse sidste 10 kilometre, at vi så trafik på dagens tur, resten har været ren idyl.

Urfahrt ligger på Nordsiden af floden med Linz på den Sydlige del, de er faktisk en stor by, bare skåret igennem af Donau. Vi kørte rundt for at finde et hotel for natten og fandt frem til et, fra vores fantastiske cykelkortbog bikeline. Vi er startet med at køre fra den udgave der hedder Donauradweg 2 og har også medbragt 3 og 4, så må vi se hvor langt vi når. I bogen er der også små kort fra byerne undervejs, med overnatningssteder og mange andre forklaringer til, hvad man kan se undervejs på turen. Vi fandt frem til et hyggeligt hotel, hvor de mest havde cykelturister boende, så der var en flink ældre herre der viste os, hvor vi kunne låse vores cykler inde for natten, så de stod i sikkerhed inde i baggården.

Vi satte os og fik en fadøl ude i baggården, hvor der var borde og stole med servering, i dag var der dog selvbetjening fra automaten i indgangen, da det kun os der var der. Jeg fik skrevet dagbog, mens Jan gik i bad. Vi ville over på den anden side af floden for at spise aftensmad, da vi havde set, at byen Linz var "Årets Kulturhovedstad 2009" i Europa. Jeg fik også et hurtigt bad, derefter gik vi over mod centrum på den anden side af Donau.

Linz er en rigtig flot by, med en masse gamle huse der stod flot restaureret, måske var de istandsat her op til 2009, hvor der nok kommer rigtig mange ekstra turister til byen. Vi gik op over den store plads som er byens torv, her var der en del restauranter der havde borde og stole ude til kunderne og meget af pladsen var afsat til børn, med en masse legeredskaber der var opstillet, og hvor forældrene så kunne sidde og holde øje med børnene fra udendørsrestauranterne. Vi gik videre op igennem gågaden og fandt en hyggelig restaurant, hvor vi spiste inden døre, da temperaturen her hen på aftenen, mest var til det.

På vej tilbage til hotellet stod vi på broen over Donau og nød synet af 2 store bygninger, der var pakket ind i et lag glas og hvor der var monteret lysstofrør indenunder, der kunne skifte farve, derved blev husenes facader hele tiden ændret med forskellige farver, farveskiftene var med gliddene overgang hele tiden. Det var et flot syn, at stå og kigge på i den mørke aften, husene var 6-8 etager høje og det var hele facaden der skiftede farve. Vi kom tilbage på værelset og faldt hurtig i søvn.

96km.

Overnatningsstedet i Linz

Kulturhovedstaden Linz 2009

Linz - Melk

Mandag d. 22 Juni.

Jeg startede dagen under bruseren lidt over syv, hvorefter vi gik en etage ned og fik Frühstück i det lille lokale der var beregnet til dette. Vi kiggede i dagens morgen avis, hvor forsiden kun drejede sig om vejret og den megen regn der ville komme de næste dage, dette ville skabe store oversvømmelser langs med Donau, og vi kunne læse, at man var gået i gang med at evakuerer beboerne de mest udsatte steder langs floden. Det var ikke rart at læse om, at vi sikkert kom til at cykle de næste dage i dagsregn.

Vi kom på cyklerne og cyklede igennem en stor park på vej ud af byen, her var der lavet mange petanquebaner, beachvolleybaner, trafiklæringsbane samt en masse andre ting til motion og wellness, der var mange ude at løbe morgentur langs floden, på den fine asfalterede cykelsti, her var der også en del der tog turen på rulleskøjter.

Den fine cykelvej langs Donau

En Rad & Reisen flodpram.

Vi fortsatte på det fine cykelstinet langs floden. Himlen var overskyet, men der kom kun lidt regndråber indimellem, men vi kunne se på floden, at det allerede havde regnet meget, for vandmaserne brusede af sted i floden. Det var stadig en fantastisk flot cykelvej uden biler, her helt nede langs floden. Efter 20km. gik cykelvejen væk fra floden, og op igennem nogle små landsbyer og lidt bakket terræn, men der var cykelstier de steder hvor der var trafik. Efter yderligere nogle kilometre kom vi tilbage langs floden igen.

Efter 65km. kom vi til en lille restaurant der lå 8-9 meter over floden og hvor vi kunne cykle op til af en stejl asfalt vej. Vi fik stillet cyklerne og trak inden døre, hvor vi fik bestil middagsmad, jeg en Stramme Max, der er 2 stykker franskbrød med skinke og to spejlæg ovenpå, her var der også bacon og ost til, et rigtig godt solidt måltid, Jan havde bestil en anden ret, og kiggede misundeligt på min gode Stramme Max. Damen der passede stedet var meget bekymret, med al den regn metrologerne havde lovet de næste dage, oven i al den regn der var kommet, lagt sammen med det vand der stadig kommer ned fra bjergene, dette ville skabe store oversvømmelser, fortalte hun. Hun viste os billeder fra 2002, hvor der havde været to store oversvømmelser med henholdsvis 9 og 10 meter over daglig vandhøjde. Billederne viste, at den restaurant som vi spiste på, havde været dækket med vand op til taget, og den lå jo 7-9 meter over flodens normale vandhøjde. Hun fortalte, at man mente, at floden ville stige op til 7-8 meter inden for et par dage, så hun var begyndt at tænke på at evakuerer hendes restaurant.

Inden vi kom af sted fra restauranten, begyndte det at regne, men vi skulle videre, og det så ikke ud til at blive tørvejr igen, kunne vi se på himlens farve, der var med meget mørke skyer overalt. Vi cyklede i 3 timer, hvor regnen bare stod ned fra oven. Vi cyklede i lange skovstrækninger og naturen var fantastisk at kigge på, selvom det var et langt brusebad. Fuglene i skoven fløjtede højt, selv om det regnede, og de gav en kvadrofonisk lydoplevelse til den flotte natur, vi cyklede igennem denne eftermiddag. Vi mødte ingen andre cykelturister denne eftermiddag, jeg tror, de har opgivet og er taget hjem eller fundet et sted inden døre.

Restauranten der var ved at blive oversvømmet.

Samme sted i 2002

Vi nåede godt gennemblødte og kolde frem til Melk sidst på eftermiddagen. Vi kunne se det fantastisk flotte kloster, ligge på en bjerghylde over byen, da vi cyklede ind på byens lille torv. På torvet var der et lille Gasthoff, hvor jeg gik ind for at få et dobbeltværelse. Jeg var dog i tvivl, om de overhovedet ville have så våde cykelturister boende, men vi blev taget rigtig godt imod og fik cyklerne låst inde i et kælderrum, og fik et værelse på første sal med kig ud over byens torv. Efter et dejligt varmt brusebad, kom varmen tilbage i kroppen og vi gik nedenunder, i den lille restaurant og fik aftensmad. Efter aftensmaden sad vi i de store behagelige læderstole, i deres hyggelige rygerum, med tykke tæpper på gulvet og en pejs, der kunne give lidt ekstra varme. Vi kunne sidde og kigge ud igennem restaurantens vinduer og konstaterer, at regnen bare stod ned i tykke torve stadigvæk. I rygerummet sad der også andre turister, som vi kom i snak med, det var dog kun et ægtepar der også var på cykel hertil, resten var kommet til Melk. for at holde nogle dages ferie. Vi købte en lokal øl og serveringsdamen spurgte, om vi ikke også ville smage den lokale brændevin, så efter en times tid i pejsestuen var hele kroppen blevet gennemvarmet. Vi gik til ro og faldt hurtigt i søvn ved 23 tiden, lige inden havde vi set, at regnen stadig stod ned over byens torv. Melk var for øvrigt "Verdens Kultur Hovedstad 2009", fortalte flere bannere rundt i byen, dette for ikke at stå tilbage for Linz, der jo var "Europas Kultur hovedstad 2009". Her i Melk var det dog kun bannere der viste, at dette var tilfældet.

111km.

Overnatningsstedet i Melk

På vej af cykelvejen

Melk - Tulln

Tirsdag d. 23 Juni.

Jeg vågnede klokken 5 og kiggede ud igennem vinduet, for at se om regnen var ophørt, det var den ikke, det stod stadig ned, og vandet kom drivende ned over torvet i små floder, fra de tilstødende veje. Jeg kravlede tilbage under dynen og sov indtil halv otte, hvor jeg kunne konstatere at regnen stadig væltede ned fra himlen, jeg fik et bad og vi gik nedunder for at spise morgenmad. Vi lånte to paraplyer af manden der ejede stedet der, og gik ud i byen for at få købt noget regntøj. Dette fandt vi en sportsbutik, hvor jeg fik købt et rødt regnslag med hætte og Jan købte et sæt regntøj til 1100kr. Vi gik op til klosteret og kiggede på forskellige plancher, der fortalte om klosterets historie. Derefter fandt vi et lille Spar supermarked, hvor vi købte væske, Jan fik også købt 50 plastikposer, til at pakke sit tøj ind i, der skulle i cykeltaskerne, det viste sig senere som en rigtig god ide, fordi Jans cykeltaske ikke kunne holde den kraftige regn ude, min havde også problemer, så jeg fik nogle poser af ham. Jeg fik også to til mine fødder, som skulle i cykelskoene, poserne kom jeg uden på strømperne, så fødderne kunne holde sig tørre, dette virkede også fint de første timer, indtil vandet ned langs benene var strømmet ned i sokkerne, derved blev fødderne igen våde og kolde.

Vi tog en fælles beslutning om, at vi skulle videre, selv om det stod ned i torve. Jeg fik cyklerne frem fra kælderen og ud på gaden, jeg stod og ventede på Jan i Gasthoffets bagudgang, og kiggede på regnen, Jan lod vente på sig med sin klargøring til afgang på værelset, jeg havde ham lidt mistænkt for, lige at prøve at trække tiden lidt, for at se om der ville komme lidt opklaring, men det gjorde der ikke, og så svingede vi vores tasker over bagagebærer, hoppede i sadlen og trillede af sted.

Da vi kom ned til floden, kunne vi se at der var rigtig gang i den, det så helt dramatisk ud, der drev store træstammer ned af floden, med grene og blade på, det var hele træer der var blevet revet omkuld og trukket med af vandmaserne, derudover var det store øer, af gamle grene og blade der væltede ned af floden. Vandet var farvet mørkebrunt af jord og vandet i floden piskede af sted, med samme tempo som vi kunne holde på cykelvejen langs floden, omkring 18-20km. i timen.

Hun fik ret, damen der havde serveret middagsmad for os dagen før, floden ville stige, for ikke langt ude på dagens cykling, var floden steget henover cykelvejen. I starten var det kun korte stræk på 5-10 meter, men ret hurtigt blev det længere stræk der var dækket af vand. Da vi på et tidspunkt kunne se, at det mindst var 100meter af cykelvejen, der var dækket af vand, tog Jan alligevel chancen og cyklede videre fremad. Vi kunne jo ikke se, hvor dybt der ville blive på stykket, da vandet var helt brunt og der var en masse blade og grene der stak op fra vandet. Men det gik godt og jeg kørte også igennem stykket, hvor vandet nåede op over kranken og skoene, det bevirkede selvfølgelig at skoene blev fyldt helt op med vand.

Vi cyklede igennem flere steder på denne måde og skiftedes til at cykle først igennem. Vi kunne se, at hvis vi blev stoppet af en gren eller cyklede af stien ville vi vælte og da det blev dybere og dybere i de oversvømmede stræk, samtidig med at strømmen også tiltog i vandet, blev vi enige om, at ingen af os havde lyst til at drive ned af floden sammen med cyklen, derfor cyklede vi ind i landet for at finde en alternativ rute. Der hvor vi cyklede væk fra floden, var der også opsat et skilt der fortalte, at det var forbudt at cykle længere langs floden på grund af højvande.

Så var cykelvejen oversvømmet.

Jan står i 30cm. vand, og vi må finde en anden vej.

Vi cyklede væk fra floden i en landsby og fandt en vej længere oppe i terrænet, hvor vi cyklede igennem frugtplantager og vinmarker, på en smal asfalteret vej der gik lidt op og ned, det var hyggeligt at cykle på denne vej, da den var uden trafik, men dog med vores faste følgesvend, regnen.

Jan står midt på cykelvejen.

Vi er søgt op i terrænet for at komme videre.

Da vi kom igennem en landsby med en campingplads, cyklede vi ned til campingpladsen for at holde et hvil. Der snakkede vi med en mand, der fortalte, at de var ved at evakuere campingpladsen, da vandet ret hurtigt ville stige mindst 2 meter i floden. Vi stod og kiggede på, at folk havde travlt med at få deres campingvogn væk fra området, vi fulgte også Falckmanden, der sammen med en elektriker, var ved at koble strømmen fra til campingpladsen og vejbelysningen, for at det ikke skulle kortslutte. Falck var også i gang med at fjerne campingvogne, for folk der ikke var tilstede ved deres vogn. Det var en mærkelig surrealistisk oplevelse, at stå og kigge på i den kraftige regn, men det fortalte os om naturens kræfter. Da vi tog hjemmefra havde vi regnet med at skulle cykle langs Donau i sommervejr, men nu stod vi her midt i en begyndende naturkatastrofe.

Vi cyklede igen væk fra floden, af små veje længere inde i landet, og kom igennem en del landsbyer, hvor vi så huse der var oversvømmet, op til en meter op af muren. Når vi cyklede over de små bifloder, der løb ud i Donau kunne vi konstatere, at der var fuld fart på vandmaserne i disse og vandet var også her helt mørkebrunt af jord, der blev suget med. Der blev ophold i regnen i en lille halv time på dages strækning, ellers var det syv timers cykling i kraftig regn. Det sidste stykke ind til Tulln kunne vi cykle på diget langs floden, der her var noget bredere og højere, strømmen var også en smule mindre der, på grund af floden var noget bredere der.

Det var en hård dag på cyklerne og vi mødte da også kun to andre cyklister, der havde vovet sig ud i det umulige vejr, men selv om det var en våd dag, havde vores nye regntøj hjulpet med til, at der stadig var enkelte steder på kroppen, hvor vi var tørre. Vi var hel høje af dagens naturoplevelser og var glade over, at vi var taget ud i det vanvittige regnvejr, og over at vi ikke var blevet siddende på vores værelse i Melk.

Lige før Tulln var der en sideflod, hvor der var anlagt en lystbådehavn og en lille restaurant med overdækket terrasse, der satte vi os og fik en varm toast med en kop varm kaffe til, jeg tror, vi var de første kunder den dag. Regnen stoppede da vi satte os på cyklerne, for at cykle det sidste stykke ind til byen på diget. Klokken var blevet 18.30, da vi cyklede op til byens torv, hvor der efter vores kortbog, skulle være en mulighed for overnatning på et pensionat. Vi trillede rundt på torvet for at finde stedet, torvet var under renovering og gravet næsten helt op, dog var der mulighed for at cykle og gå rundt i yderkanten. Vi kunne ikke se hvor pensionen skulle ligge og spurgte efter det, det viste sig at det lå på anden sal i en bygning og der var en klokke man kunne ringe på, men der var ikke nogen i den anden ende, af det samtaleanlæg der var ved døren. Jeg ringede, så til det telefonnummer der stod på postkassen, og talte med en mand, der ville komme indenfor få minutter sagde han. Der gik dog en halv time, inden han nåede frem og fik os ind i bygningen. Vi fik cyklerne ned i kælderens og tog elevatoren op på anden sal, hvor vi fik et dejligt stort værelse med bad.

Vi fik hængt vores våde tøj til tørre, tog et hurtigt bad og gik over på den anden side af torvet, hvor der var en Pizzarestaurant. Vi var de eneste der spiste der og byen var næsten tom for mennesker. Det var Sankt Hans aften, men det fejre de åbenbart ikke her, eller også er det aflyst på grund af regn, jeg talte med dem der hjemme, der havde 30 graders varme og rigtig fint vejr med tørre bål. Vi gik tilbage på vores værelse og gik i seng, godt trætte og brugte.

81km.

Der var lukket for sejlads på tværs af floden

Forsiden af avisen

Tulln - Orth Onsdag d. 24 Juni.

Vi var oppe klokken 6.30 og jeg konstaterede, at mit tøj kun delvis var tørt fra gårdsdagens regn, selv om jeg havde ladet en varmeblæser med fane, stået i retning af det hele natten. Derefter var det ud på værelsets dejlige store badeværelse for morgenbad, hvorefter der var morgenmad på pensionatets lille restaurant, hvor vi fik frühstück. Tilbage på værelset, fik jeg pakket det våde tøj i plastikposer, og det der var mest tørt kom på kroppen igen. Det er ret begrænset hvor meget tøj man kan have med i sine cykeltasker, og når vådt tøj tages på, mærkes det ikke ret længe, da kroppen hurtigt får tørret resten, af det våde væk.

Vi var klar til afgang lidt i ni, hvor vi cyklede ned igennem byens små gader, og hen over den åbne plads ned mod floden. Det var tørvejr, men vi kunne se, at det havde regnet om natten og der var stadig mange mørke skyer på himlen.

Vi cyklede ud af diget mod øst, og kunne se, at der stadig var rigtig godt gang i Donau, det meget urolige flodvand der piskede af sted, stod kun en meter fra digets top, som vi cyklede på. På den anden side af diget, væk fra floden kunne vi kigge ned på de mange huse, der lå 5-6 meter længere nede end digets top. Hvis vandet bare ville stige en meter mere i floden, ville det bevirke, at alle husene på den anden side af det høje dige, ville være totalt oversvømmet. Vi kunne se på de beboere der gik rundt om deres huse, at de gjorde klar til, at katastrofen ville ske, de var i gang med at få fjernet ting uden for og få biler kørt væk, jer tror også, at de var i gang inden døre, med at få flyttet værdier højere op i deres hus, eller køre dem væk.

Efter små ti kilometer stoppede vi ved en restaurant, der lå helt ud til floden, her var der lukket og de var i gang med at stille stole op på bordene inde i restauranten, og i køkkenet blev der også arbejdet på at få stillet ting op på hylder og borde. Vi stod og kiggede på vandet i floden og arbejdet i restauranten, ved siden af en automat hvor man kunne trække cykelslanger, sådan en automat havde jeg aldrig set før, og den fortalte jo os om hvor mange cykelturister der plejer at være her, vi havde endnu ikke mødt nogen og resten af dagen mødte vi heller ikke nogen. Al den regn har sendt turisterne hjem eller andre steder hen, hvad der ikke var ret godt for de mange steder der lever af turismen her.

Vi møder en gul cykelslangeautomat.

Jan får skiftet bremseklodser.

Da vi cykler videre fra stedet, hvor vi havde gjort stop, var den videre cykelvej langs floden spæret og oversvømmet, så vi cyklede væk fra floden og ind igennem en del landsbyer, vi kom mere end fem kilometre væk fra floden. Da vi igen cyklede i retning mod Donau og ind igennem byen Greifenstein, kunne vi på den ene side af vejen se, at husene var oversvømmet med 1-1,5 meter vand, og den store halvø der går ud langs med Donau, næsten var oversvømmet med vand. På den anden side af byen stoppede vi og reparerede bremsene på Jans cykel, klodserne var blevet slidt helt ned og han kunne ikke mere bremse, de bliver meget hurtigt slidt i stykker, når det regner og der samler sig en masse skidt og småsten på fælgene, det virker som sandpapir på klodserne. Vi fik skiftet til nye klodser og Jan kunne bremse igen, og det fik han hurtigt brug, fordi den lille vej videre gik en meget op og ned.

Resten af vejen til Wien var cykelvejen under Donau breder, og vi måtte cykle på landevejen igennem Klosterneuburg, hvor vejen 3-4 gange gik stejlt opad og ned, så der skulle bremses kraftigt, byen strækker sig fra Donaus bred og op af en høj bjergskråning. Da vi nærmede os Wien kunne vi se høje huse, der strakte sig op i de lavtliggende skyer. Der var langt ind til centrum og vejen gik over i motorvej længere fremme, kunne vi se. Vi stoppede for at kigge på kort og finde den rigtige cykelvej ind til centrum. Vi var stoppet midt på en lille bro, hvor der gik en vej under, eller rettere hvor der normalt gik en vej under, fordi den var næsten helt væk i vand, vi gik ned af en trappe, for at kigge på det og kunne se, at der kun var godt 1,5 meter frirum under broen, hvor der normalt skulle være mindst 3 meter.

Vi kunne også se, i retning mod floden, at det var her, man normalt læssede turister af og på de lange luksus flodpramme. Hvor turisterne gik ombord, for at sejle i deres ferie, eller stod af, for et besøg i Wien, dette foregik nu ved at busserne holdt i 30-40cm. vand, hvor der så fra bussen og ud til flodprammen, var lagt lange transport broer, så turisterne kunne komme tørskoet af og på.

Flodprammene havde lagt til, ved nogle store stativer der kunne hæves op i højde med prammes side og derved holde denne fast, i den voldsomme flod.

Oversvømmet campingplads

Oversvømmet tunnel.

Vi cyklede videre ind mod centrum, og fandt op langs med Donau kanalen som går igennem byen, her var vandet roligt og vandhøjden styret af sluser. Vi kom forbi nogle flotte udsmykkede bygninger omkring Wiens museum for moderne kunst, her stod vi tørvejr, for en enkelt kort regnbyge. Da vi kom frem til den brede vej, der førte op igennem byen, stod vi af cyklerne og gik den sidste kilometer op til byens store plads. Der var en masse trafik og utrolig mange mennesker i gaderne. Vi endte oppe på pladsen, hvor den store domkirke Stephansdom ligger. Her endte den første kortbog, "Donau Radweg 2", vi nu har cyklet igennem, og det var et passende sted lige at holde en pause og kigge på folk og byens huse. Jeg fik skiftet min kortbog ud til "Donau Radweg 3" i min cykeltaske på styret. Det er et godt gennemslagsomt omslag, der er ovenpå tasken, der sørger for at holde kortet tørt selv i kraftig regnvejr.

På vej ind i Wien.

Domkirken Stephansdom.

Vi gik tilbage mod floden og holdt middag ved en lille madvogn, hvor vi fik købt et par sandwich og drikke, dette sad vi og nød på en bænk. Vi købte en avis, hvor forsiden kun var om de store oversvømmelser og den regn der var forudsagt om de kommende dage. Vi kunne læse at Donaus normalhøjde her omkring Wien var 4-5 meter. Under de 2 store oversvømmelser i 2002 var flodens højde oppe på henholdsvis 9 og 9,7 meter. Vandhøjden i floden er nu 8 meter, og med den regn der skal komme de næste dage, frygter man, at den kommer op i samme højde som i 2002, med deraf følgende katastrofe oversvømmelser.

Vi gik videre ned mod Donaukanalen og satte os først på cyklerne, da der kom en cykelsti, vi ville ikke cykle blandt den livlige biltrafik i gaderne. Vi cyklede henover kanalen mod selve floden, længere fremme måtte vi dog ud og cykle i den kraftige trafik, blandt biler, lastbiler, sporvogne og busser. På de værste steder trak vi ind på fortovet, hvor vi trak cyklen og kunne kigge på de gamle bygninger og en masse mennesker. Vi kom op til den store rundkørsel ved Bahnhof Nord, og kom ind på den 4,5 kilometer lange brede boulevard, der gik ud igennem en kæmpe park, denne boulevard, Prater Hauptallee, var kun for cykler og gående, den blev også brugt flittigt som motionsrute for løbende, folk på rulleskøjter og familier på udflugt i skoven der omkransede boulevarden.

I en cykeltunnel lige inde den høje bro over Donau stoppede vi, og fik trukket vores regntøj på, da vi kunne se, på de meget mørke skyer der trak op, at vi nok snart ville få en gang regn mere. Vi cyklede op på broen, hvor der på hver side af broen var spændt en cykel/gangsti fast, her stoppede vi og kiggede bagud mod Wiens centrum. Da vi kom ud midt på broen, skulle vi ned på øen i midten af floden, hvor cykelvejen gik videre, her var det via en spiral vej, 3 gange rundt, inden vi var nede på øen, den var hel sjov at cykle ned af.

Midt på den lange ø, er det som om at Vor Herre tænder den helt store bruser og det vælter ned med regn, så sigtbarheden bliver meget kort, jeg har ikke før eller siden, set så kraftig regn vælter ned, vi havde ikke cyklet mere end et par hundrede meter, inden vejen sejlede i vand. Vi fortsatte og kom over en bro til nord siden af Donau, her kiggede vi efter et sted hvor vi kunne komme i tørvejr, så hurtigt som muligt.

Vi var heldige, for vi kom ret hurtigt frem til en restaurant, og kunne køre ind under et halvtag. Her stod vi og kiggede på vandet der væltede ned. Vi fik låst cyklerne og gik op på 1. sal hvor restauranten var åben, der var ingen kunder ud over os, og vi fik bestilt en kop kaffe. Vi kunne sidde og kigge ud, hvordan vandet stod som et vandfald ned fra taget, der var sat spande op inde i restauranten, hvor vandet stod ned igennem taget, de opgav at tømme spandene, for de blev for hurtigt fyldt op igen. Der var også mange steder, hvor vandet kom ind, uden at der var spande under. Vi kunne se at stedet blev brugt til diskotek/natklub, da der var et større musikanlæg og dansegulv med glaskugle, hvor vandet også løb nedover.

Vi kom i læ for regnen ved en restaurant

Regnen væltede ned i 3 timer inden vi fortsatte.

Efter en halvtime var vi nede og kigge til cyklerne, vandet var steget over 20cm. på pladsen bagved restauranten og cykelhjulene stod under vand. Personalet på stedet fandt en stor pumpe frem og begyndte at pumpe vand væk, for at det ikke skulle trække ned i kælderens under bygningen. Mens vi stod og kiggede der, kom der en far på cykel med en lukket cykeltrailer som påhæng, sikkert med et barn eller to indeni, det kunne vi ikke se, han fortsatte igennem den megen vand og videre i retning mod Wien. Da vandet stod højest var der over 30cm. vand på pladsen bagved restauranten, det skal siges, at der kom vand tilløbene fra andre steder også. Pumpen fik efter et par timers arbejde, alligevel pumpet så meget vand væk, at vandspejlet faldt.

Vi fik et par kopper kaffe mere i restauranten samt en middagslur, så efter små tre timer fortsatte vi på cyklen, da var klokken blevet over fem, og vi skulle nå frem til et overnatningssted, inden det blev mørkt. Det regnede stadig, dog noget mindre.

Vi cyklede ud langs floden og efter et par kilometer gik vejen væk fra floden, hvor vi kom op igennem et stort oliedepot med kæmpe store siloer/tønder, måske var Østrigs olie depot, vejen igennem området var ind imellem dækket af vand hele vejen på tværs. Ret kort efter depotet var cykelvejen spærret på grund af oversvømmelse, så her var der sat et skilt op, der fortalte om omkørslen for cykler, pilen på skilte viste vej ind på en skovsti. Her cyklede vi så på den smalle sti, hvor træerne grene hang ud over stien og var meget våde. Det regnede stadig og de mørke skyer gjorde, at det allerede var delvist mørkt inde i skoven, vi fortsatte af en leret skovsti cirka 4 kilometer, til vi kom forbi noget der lignede en spejderlejr i en skovlysning, vi fortsatte videre til en mindre landsby, herfra var der kun en 6 kilometer lang markvej, der bestod af løst grus, det var ikke nemt at cykle på den. Da der igen kom asfalt, var der så meget vand over vejen, at jeg kørte med benene oppe, men var jo nødt til at træde indimellem for at komme frem og så var det nødvendigt at have fødderne under vand, på en strækning var der 40-50cm. vand og så blev begge cykelsko fyldt helt op med flodvand. Sådan nogle strømper der har været i flodvand lugter ikke ret godt - heller ikke dagen efter.

Da vi kom til den næste landsby Schönau, var det begyndt at blive mørkt, men det var en mindre landsby uden mulighed for overnatning. Vi spurgte en mand og dame, der stod og kiggede ved diget, om diget var lukket på den næste strækning, det sagde de, at det var, men en dame der kom kørende i en Maskot, og stoppede op, sagde at, vi godt kunne forsætte af diget mod øst. Så vi tog chancen og cyklede videre af cykelvejen på diget og håbede, at vi kunne komme videre af denne rute. Da det er en kortere strækning at cykle fremad langs floden, ville vi helst det, den anden

mulighed, hvor vi cykler væk fra floden og ind i landet, hvor vi så krydser fremad mellem de forskellige landsbyer, giver en noget længere rute og vi kunne se på mørkets raske fremmarch, at det snart var tid til at finde et overnatningssted.

Der var enkelte skilte med omkørsel.

Her var politiet ved at evakuere folk ude ved floden.

Selvom kortet viste at der var 2 kilometer ud til Donau, gik vandet helt op af diget kunne vi se, og der flød gamle træer, blade og affald rundt mellem de store træer. Efter 7 kilometer kom vi frem til en lille vej der gik over diget og ud til en restaurant ude ved floden, det var nu blevet helt mørkt og regnen stod stadig ned. Ved tværvejen holdt der et par politibiler oppe på diget. Vi stoppede op, og snakkede med en damer, der stod under paraply, hun fortalte, at man var ved at evakuerer beboerne ude fra restauranten. Vi kunne se i lyset fra politibilerne, at der var en lille båd, der var på vej ud til restauranten, den sejlede ovenpå hvor vejen havde været. Ud af denne vej ligger også Donaus eneste flydende vandmølle Schiffmühle, og den skulle stadig være i drift, den kom vi så ikke ud og så. Politiet havde sat spærring op for videre kørsel på diget, vi spurgte nogen af dem der stod og kiggede i mørket, om der var mulighed for overnatning i nærheden, det var der sagde de, vi skulle bare cykle de små to kilometer op til byen Orth, hvor der var en privat udlejning af værelser.

Vi cyklede uden lys, men fandt dog op til landsbyen, hvor jeg så et skilt i en forhave, om at der her var en pension. Her gik jeg ind i haven via en låge i det høje hegn, og op af havegangen til hoveddøren hvor jeg bankede på, der kom en dame ud og åbnede døren, jeg fik spurgt om hun havde et værelse vi kunne leje, jeg stod i den silende regn og håbede på det bedste. Hun sagde, at hvis det var os, der kom med den regn, kunne vi ikke komme ind, men så smilte hun og viste os, hvor vi kunne tage det våde regn- og overtøj af samt vores sjaskvåde cykelsko.

Derefter viste hun os op på første salen, hvor vi fik et værelse med dejlig varmt bad, Fru pension lavede os en kop dejlig varm kaffe, så vi også kunne få varmen indefra. Vi sprang aftensmaden over, da der ikke var nogen mulighed for dette i landsbyen. Jan var udmattet, og gik i seng lige så snart, han var kommet ud af badet.

En drabelig dag, hvor vi havde set naturen fra en voldsom side, men humøret havde været højt, og vi har talte om, at det havde været et par spændene dage, og at vi var glade over, at vi havde forsat vores cykling, selv om vejret har været så dårligt.

Jeg fik skrevet dagbog og læst lidt i min krimi, inden jeg sov, konstaterede jeg, at regnen stadig stod ned udenfor, dette kunne jeg høre på larmen mod tagvinduet.

77km.

**Orth, Østrig - Vel'ke'Kosihy, Slovakiet.
Torsdag 25. juni.**

Vi havde bestilt Früstück klokken syv i det lille køkkenrum, ved siden af vores værelse på 1.salen. Fruen i huset der var omkring de 40 år, stod for tilberedningen og der var ristet brød, kaffe, juice og tilbehør, vi var godt sultne, da vi jo ikke havde fået aftensmad. Det var et rygefrat hus vi overnattede

i, så jeg gik ned og ud, her kunne jeg se at, der var ophold i regnen og høre fuglene sang flot igennem rundt i haverne i villakvarteret, hvor haverne var meget grønne, flotte og våde. Jeg fik sagt farvel til en håndværker, der også havde boet der om natten, han forsvandt i hans firmabil op ad vejen på vej til arbejde, så var det jo en dejlig tanke, at vi jo var på ferie.

Morgenmad i Orth.

Morgenavisen.

Endnu en vandvej - læg mærke til båden.

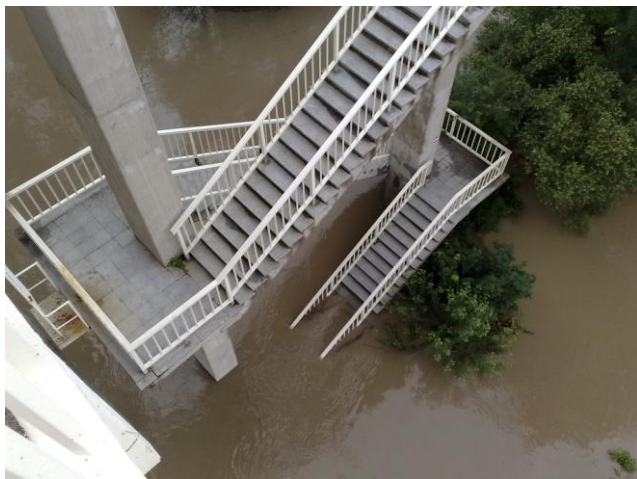

Diget var spæret, men vi tog chancen.

Vi fik sagt farvel og tak, og rullede op igennem den lille by Orth. Vi stoppede ved bageren i hovedgaden, hvor vi fik købt vand og sodavand til dagens tur, vi smagte også deres brød, da vi stadig var lidt sultne. Da diget var lukket mod øst, måtte vi cykle væk fra floden og igennem nogle landsbyer, vi kørte blandt andet af en markvej, hvor der var meget store dybe vandhuller og en masse pløre, indimellem måtte vi trække cyklen helt væk fra vejen og ud igennem det høje ukrudt i siden af vejen, for at passere et dybt vandhul. Da vi kom frem til Stopfenreuth, og kørte hen til diget og op på dette, kunne vi se, at vejen var spæret ud mod Donau, vejen startede med en lille bro, og gik derfra videre de to kilometer ud til floden, men vandet stod op over vejen lige på den anden side af broen. På den lille bro var der samlet en del lokale mennesker, dem stod vi og kiggede sammen med ud af den helt oversvømmede vej, vi kunne se, at der var nogen, der havde lagt til med to små både, på stedet hvor vejen blev til vand, vi kunne også se, hvordan vejen normalt ville sno sig ned igennem skovens træer, nu var vejen dog forvandlet til en vandvej.

Vi kørte videre på diget, selv om der stod et skilt at man ikke måtte, men vi kunne se en lokal cyklist komme cyklende oppe på det, så vi tog også chancen det korte stykke hen til den store bro, der føre over på sydsiden af Donau til byen Hainburg.

Da vi kom op på den høje og to kilometer lange bro, kunne vi kigge ned og se hvor meget Donau trak med sig i den kraftige strøm, der var også strøm inde imellem træerne, hvor der normalt ikke var vand. Vi kunne se på en trappe, der gik ned fra broen til en tange i vandet, denne tange var væk, og trappen gik direkte ned i vandet. Midt på broen var der nogle miljøteknikere i gang med at måle strømmen i floden, de havde spæret cykelstien og vi måtte bære cykler og oppakning, henover de høje autoværn to gange. Teknikkerne havde hejst en metalkasse med en stor propel ned i floden for at teste strømmen, højden og andre ting.

Normalt en trappe ned til en ø.

Grænseovergangen til Slovakiet.

Lige på den anden side af broen holdt vi pause og handlede i et supermarked, frokosten spiste vi udenfor på parkeringspladsen. Vi cyklede videre mod Hainburg og stoppede ved en tankstation, hvor de havde en bilvask, der købte vi et par poletter og fik vasket vores cykler med højtryksspuleren. Der var meget grus og skidt på cyklerne fra vores cykling i regnvejr, især sad der meget skidt i tandhjul og ved bremserne.

Vi cyklede igennem Hainburg og de 12 kilometer frem til grænsen til Slovakiet. Ved grænsen var der stadig de gamle bygninger og en meget stor plads, det var her, at man kunne komme fra Østeuropa til Vesteuropa eller modsat før 1989, hvis man havde de rigtige tilladelser og visa. Nu efter at Slovakiet også er kommet ind i EU, kan man bare køre igennem, uden at blive stoppet, vi så ingen grænsevagter eller politi på stedet, der nærmest lå øde hen, da der er kommet nye og hurtigere veje til bilerne. Bygningerne bar tydelig præg af, at bare stå hen uden der skal gøres mere ved dem, før de falder sammen eller bliver revet ned.

Vi cyklede ind i Slovakiet og de fem kilometer mod Bratislava, hvor vi hele vejen kunne kigge på den store flotte firkantede borg, med tårne i hvert hjørne, det er Bratislavas Borg og det er der Slovakiets regering leder landet fra. Vi cyklede helt frem til Donau, og kunne stå og kigge over på nord siden af floden, hvor Bratislavas centrum ligger. Vi gik helt ned til floden, hvor vi nød det flotte syn af byen på den anden side. Donau er ikke ret bred der, så der var virkelig gang i vandmaserne, der nærmest fløj forbi, vi kunne se at floden også her var steget meget, med oversvømmelse op over den normale kaj. Der drev store træer med kroner, blade og rod forbi, samt store øer af blade og grene der blev trukket med af vandmasserne.

Borgen er Slovakiets parlament.

Vi fotograferer Bratislava.

På den anden side af floden havde store flodpramme lagt til, så turisterne kunne komme en tur rundt i byen, de største turistflodpramme er over 100meter lange og med to etager, hvor der er alt ombord, restauranter, cafeer, solterrasser og luksus værelser, det ligner flade krydstogtskibe. Langs bredden på sydsiden var der en stor park, hvor der var rigtig mange besøgende og en masse parkerede biler, det havde faktisk heller ikke regnet endnu denne dag, så der var mange fra byen, der var taget her over på den anden side af floden for at nyde dagen, hvor solen faktisk havde kigget frem flere gange.

Vi cyklede videre på cykelvejen og kom under tre motorveje inden for tre kilometer, cykelvejen var god og der var en mange motionister ude på den, både cyklende, gående, løbende og mange på rulleskøjter. Efter 16 kilometer kom der en lille bod med borde foran, på skiltene kunne vi se, at manden derinde solgte hotdogs, så her stoppede vi og holdt eftermiddagspause. Vi fik hver en hotdogs samt 1/2 liter cola, tilsammen 3 Euro, det er andre priser i Slovakiet.

Den store sø som vi var cyklet langs med i de sidste 10km. er opstået, fordi man har lavet en stor dæmning for at få strøm ud af Donaus kræfter, og denne dæmning kom vi frem til og cyklede over, vandet stop op til kanten på den ene side af dæmningen og der var måske 20meter ned til vandet på den anden side, vandet kom væltende ud af store turbiner, der var placeret under vejen, vi kørte på, der var også 2 sluser, så flodpramme kunne pacere stedet. Den ene sluse stod helt tom for vand, her kunne vi kigge ned på bunden af den, vi blev enige om, at der nok mindst var 30 meter ned. Vi cyklede nu med Donau, eller Duna som den hedder i Slovakiet, på den ene side og en stor sø på den anden side, søen lå noget højere oppe end floden.

Vandet vælter ud af kraftværket.

Kraftværk og slusernes styringscentral.

Vi konstaterede, at vi var de eneste cykelturister tilbage, fordi vi ikke mødte andre på dagens tur, vi talte om, at de nok var taget hjem på grund af vejret, men grunden er også, at de fleste turister nøjes med at cykle langs Donau i Østrig og Tyskland, da cykelvejen der det meste af vejen kun er for cykler og man kun få steder cykler hvor der også er biler. En grund kunne også være, at nogen ikke har den samme tryghed ved at cykle i de tidligere østlande, og møde et samfund der ikke lige har samme niveau, som det vi har i vesten, MEN det er lige netop derfor, at vi er her, for at opleve dette og for mit vedkommende var det som om, at turen først rigtig startede nu.

Vi cyklede langs det uendelige dige, vinden var taget til i styrke og kom ret ind forfra, så der skulle trædes godt til i pedalerne for at komme fremad. Vi kunne se på himlen, at der kom meget mørke skyer drivende ind mod os, men kunne også se, at hvis vi fortsatte i samme retning, kunne vi måske nå at cykle ud, hvor skyerne ikke var så mørke. Vi kunne høre torden og se lyn, der kom tættere og tættere på, det lykkedes næsten, vi fik kun nogle få dråber og pludselig ændrede de mest mørke skyer retning, så de drev væk fra os. Det så nøjagtig ud som om at Vor Herre havde tænkt, at de to dernede på cykel havde fået det vand, som de skulle have. Vi cyklede videre af vejen langs diget, og det var sjældent, at vi mødte en bil, vi kørte igennem enkelte små landsbyer, hvor vi fik en fornemmelse af, at tiden var gået i stå for mange år siden.

Vi krydsede Privodny kanalen, som vi havde haft på venstre de sidste 17 km., hen over en dæmning og kørte videre langs en ny kanal, som hed Odpadaovy kanalen, efter 10 km. langs denne løb kanalen sammen med Dunaj ved landsbyen Sap. Derfra var der ikke længere noget dige, så vi kørte op i landet og igennem en del små landsbyer og store landbrugsområder, hvor vi så store landbrugskollektiver der stadig blev brugt. Solen var kommet frem på himlen og temperaturen steg, så det var ren fornøjelse at cykle rundt her i de flotte omgivelser. Her var der ingen vejskilte, der fortalte om, hvor vejene gik hen, så det var med at kigge godt på kortet hele tiden, især når der kom sideveje for ikke at køre forkert, heldigvis er det rigtige gode og deltageret kort, disse cykelkort i størrelse 1.75.000, det vil sige 1 cm. på kortet er 750meter, så man føler, man kommer fremad hele tiden på kortet.

Landsbyens købmandsforretning.

Pænt udbud på hylderne.

Klokken var blevet 18, og vi kunne se på kortet, at der var langt til en by med overnatning. Vi havde rundet de 110km. og kørte igennem en lille landsby, hvor vi opdagede, at der var en lille købmand, der stoppede vi. Jan var udmattet af de mange kilometer, der var jo noget med vores træning hjemmefra, der ikke var blevet til ret meget, det blev især Jan straffet for nu. Vi gik ind og handlede i den lille købmand, den lignede dem, jeg kan huske, fra da jeg var barn, med en masse vare presset ind på små træhylder og pladsen ret trang. Priserne var også meget lave i købmandsbutikken, da butikkens kunder var landsbyens beboere, så pris niveauet var sat efter dette, for store penge var ikke hvad man havde mest af her, kunne vi tydeligt se på husenes forfatning i landsbyen. Jeg ville gerne købe vand på flaske uden brus, og det tog temmelig lang tid for den unge flinke dame at forstå, men jeg gik ud med 2 liter vand, 1 liter cola og 2 pakker chokoladekiks. Jan fik købt 3 små flutes og noget ost. Jan vil helst have noget der fylder i maven og giver langvarig energi, jeg nøjes med de hurtige optagne energier som sukker og sodavand. Jan er sygeplejerske, så han ved selvfølgelig mere om dette end jeg gør.

Vi satte os på et stendige udenfor forretningen og spiste det vi havde købt, derfra kunne vi følge med i, hvad landsbyens beboer lavede om aftenen, der sad nogle stykker og talte sammen på en bænk, nogle arbejdede i haven foran deres huse, for at få så stort udbytte af deres køkkenhave som muligt, andre var på vej ned mod floden, med fiskestangen på skulderen, børnene legede i gaden, der var helt uden biler, fuglene fløjtede fra træerne og fortalte, at det var en rigtig sommeraften.

Vi fortsatte og Jan blev dårligere, men stadig i godt humør, da jeg fortalte, at der stadig var 35km. til nærmeste overnatningssted. Han kæmpede videre, og jeg fik spurgt, om jeg skulle tage noget af hans bagage, men det ville han ikke høre tale om, han smilede og var i godt humør, men total udmattet. 17km. længere fremme, nåede vi frem til en bro over en lille kanal ved landsbyen Vel'ke'Kosihy, her stoppede han - stillede cyklen - lagde hænderne på gelænder, og så kastede han op, af bare udmattelse. Maven ville ikke falde til ro, så det blev til en 3-4gange mere, at der kom noget op, selv i sådan en situation forsvinder hans gode humør ikke. Vi kiggede rundt og kunne se, at vi stod midt i en idyllisk landsby med små gårde og mindre skæve huse, der godt kunne trænge til en overhaling, men det er der ikke penge til her og de er lige lykkelige af den grund.

Slovakisk landsby.

Jans bro.

Jeg kunne se, at der stadig var 18km. til den første overnatnings mulighed og det var enten på diget, af en et sporet sti uden asfalt, eller en noget længere asfalt vej ind igennem landet. Jeg stoppede længere fremme i landsbyen for at spørge et ungt kæreste par af, om vi kunne komme af diget. De sad ved byens eneste busstopsted for øvrigt med en storkerede lige oppe over med storke i, mens jeg talte med dem, var Jan stoppet lidt bag mig, han var kommet i snak med en ældre mand, der kom ud fra et af husene. Jan kaldte på mig, og da jeg kom hen til dem fortalte Jan, at manden havde tilbudt, at vi kunne sove privat ved dem. Jan sagde ja med det samme, og vi gik op af indkørslen sammen med manden, der kaldte på sin kone inde i huset, hun kom smilende ud og sagde goddag. Selv om man ikke forstår hinandens sprog, kan man sagtens tale sammen, når begge parter gerne vil. Hun viste os ind i huset og ovenpå, hvor de havde et værelse med to senge og et bord, der kunne vi få lov at sove om natten.

Hun viste os nedenunder igen hvor vi så stuen og badeværelset. Hun gik i gang med at redde op til os, mens vi gik ud og hentede vores cykeltasker, og fik låst cyklerne inde i deres garage. Da vi kom på værelset igen, var hun stadig ved at rede senge til os med lagen og et dynebetræk uden om et tungt tæppe. Der lugtede ikke for godt inde i huset og det bar også præg af, at det var et ældre ægtepar, der ikke havde gjort så meget ved huset i en årrække, og de havde ikke brugt tiden på, at gøre rent kunne vi tydeligt se.

Det var et murstenshus, hvor der var udgang til en terrasse fra vores værelse, hvor vi havde udsigt ned over haven, og vejen der gik igennem landsbyen, vi kunne også se to storkereder med storke i og høre en del hunde, med en uendelig gøen til at forstyrre den ellers stille aften. Hun spurgte, om hun skulle lave aftensmad til os, hvor vi i første omgang sagde ja tak, men da Jan havde været nede på toilettet og kigget ind i køkkenet, og kom tilbage til værelset, blev vi enige om at sige nej tak, hun spurgte igen, om der ikke var noget vi ville have, og jeg sagde, at vi godt kunne bruge fire øl, jamen det kunne hun da sagtens komme med, sagde hun. Vi kunne så ikke forstå, at hun ikke kom op med øllene, men da vi lidt senere stod ude og kiggede på terrassen, kom hun tilbage til huset på sin gamle cykel med en pose. Lige efter kom hun op på værelset med de fire øl, hvor vi kunne forstå, at hun havde været ude og låne, eller købe dem et andet sted i landsbyen, vi sagde mange tak lidt forlegne, vi troede hun havde haft dem i huset.

Jan var totalt udmattet og kravlede hurtigt i seng, han faldt hurtigt i søvn, inden klokken var halvni, for øvrigt uden aftensmad for anden dag i træk. Jan var dog lige vågen, for at vælte ned af de høje og stejle trappetrin til toilettet, for lige at kaste op en gang mere. Jeg satte mig ud på terrassen på en pude sammen med øllene, der fik jeg skrevet dagbog og nød den milde aften, til hundenes gøen og konstaterer ved hjælp af lugtesansen, at der lå et landbrug med mødding ikke langt væk. Storkene fløj fra deres reder på toppen af lygtepælen i et langt glid ned igennem hovedgaden, for at finde føde i de nærliggende enge, de kom tilbage med næbbet fyldt til glæde for de små storkeunger i reden. Det var et flot syn med, at se den store fugl glide igennem gaden på højde med de elektriske ledninger. I de 2,5 time jeg sad på terrassen, kom der ikke en bil igennem byen, der var fred og ro, især da hundene var gået til ro. Det blev en turens store oplevelser dette overnatningssted, lige det, jeg var taget af sted for at opleve, at man kan komme 100 år tilbage i tiden, set i forhold til det man lever i til hverdag.

Privat indkvartering.

Haven, hovedgaden og storkereden.

Jeg kravlede under det tykke tæppe og inden jeg lagde hovedet på den hårde pude, kiggede jeg ned på gulvet og kunne se, at den sidste der havde sovet i sengen, også havde fået klippet sine tånegle for de lå over det hele på gulvet mellem andre ting, forårsrengøringen var blevet sprunget over i dette rum. Min seng stod heldigvis lige indenfor døren, så jeg kunne nå den eneste kontakt i værelset og få slukket lyset og bare vælte bagover.

127km.

Vel'ke' Kosihy / Slovakiet - Budapest / Ungarn d. 26. Juni.

Vi var oppe kl. 6.30, hvor jeg stod og kiggede ude på terrassen, hvor de beboere der skulle på arbejde andre steder end her i byen samlede sig ved busstopstedet lidt oppe af gaden, der var unge damer i pænt tøj, mænd med madpakken under armen og større skolebørn der åbenbart skulle til en anden by for at gå i skole. Den gamle bus kom kvart i syv og tog dem alle med. Storkene var også stået op i toppen af lygtepælen, og fløj de første ture til engen efter mad.

Morgenmad i Vel'ke' Kosihy.

Værtsparet vi fik lov at sove ved.

Jeg gik nedenunder for at få et brusebad i badeværelset, der roede noget derinde, men jeg sprang op i badekaret, der var brunt af kalk, og fik et morgenbrus. Derefter var der morgenmad i stuen, hvor damen havde gjort klar til Jan og jeg. Det var store skiver hjemmebagt franskbrød, og tilbehøret var spegepølse og reven ost samt en god varm kaffe. Damen kom ind i stuen, og ville gerne tale med os, det er lidt svært, når man ikke kan hinandens sprog. Hun ville gerne vide hvor vi kom fra, det var lidt at forklare hvor Danmark lå, men så hun hentede en gammel kortbog, måske en hun havde fra sin skoletid, hvor vi så kunne vise hende hvor Danmark lå, jeg tror ikke, hun havde hørt om det før. Vi fik pakket sammen og læsset cyklerne, og ville betale, vi kunne

forstå på fingersproget, at det var op til os, hvad vi ville betale, så vi blev enige om at betale det samme, som vi havde betalt sidste nat i Østrig; 50Euro. De takkede mange gange, og smilede meget, på det billede vi tog af dem, inden vi trillede af sted lidt over otte. Der var også ankommet en pensioneret politibetjent for at besøge dem og hilse af med os.

Vi valgte dige vejen, den bestod kun af et spor med meget løst grus i, så efter 5km. kørte vi ind i landet for at finde en bedre vej, det blev en jordvej med et utal dybe huller og en masse pløre, flere gange var det nødvendigt at trække cyklen igennem det høje ukrudt i siden af vejen for at passere de største vandhuller. Vi kom forbi et stort landbrugs kollektiv, hvor vi kunne se, de havde fået nye maskiner, men bygningerne var gamle og forfaldne.

Idyl på diget.

Jordvejen var oversvømmet og en gang pløre.

Jan var stadig i krise, og ville gerne have en fridag fra cyklingen, så da vi nåede frem til Komárno efter 20km., var der en bro over Donau til Ungarn på den anden side af floden, derfra ville han tage toget til Budapest. Byen på den Ungarske side af floden hedder Komárom. Jeg cyklede med Jan så langt over broen som jeg kunne, uden at skulle ind i Ungarn. Grænsen ligger midt i floden, så der var grænsekontrol midt på broen, og derfra kunne vi stå og kigge over på jernbanestationen, hvor Jan skulle med toget fra. Vi sagde pænt farvel og på gensyn i aften i Budapest et eller andet sted. Jeg cyklede tilbage ad broen og ned til en bank, hvor jeg skulle hæve nogle penge. Det lykkedes i hovedgaden og derefter kørte jeg videre igennem byen, hvor der var en del trafik.

Broen over til Ungarn, grænsen er midt på broen.

Jord/vandvej igennem lanbrugsmarkerne.

På vej ud af byen kørte jeg over en anden bro, der gik over en sideflod til Donau, her var også en lille havn til små både. Cykelvejen var spæret, så jeg kørte længere væk fra Donau, og tog en landevej mod øst. Efter små 15km. kunne jeg komme ned og køre på den mindre vej, der her er cykelvejen, her havde jeg vejen for mig selv, da der ingen biler var. Det gik godt fremad, men ikke ret lang tid så jeg undrede mig over to cyklister, der var på vej op af et højt dige og væk fra floden, jeg kunne se på højre side, at Donaus vand var tæt på vejen, og fremad kunne jeg pludselig se, at

vejen var helt oversvømmet. Jeg råbte på engelsk, til de to der var på vej op af diget, om det var muligt at komme videre deroppe fra, eller jeg skulle cykle tilbage, men de vinkede, at jeg blot kunne gå samme vej op som dem, igennem det meget høje græs og op til toppen af diget. Da jeg cyklede udenom dem oppe på diget, sagde jeg Hallo and Thank you, og cyklede videre, men ikke langt fordi det var begyndt at regne og tordne. Ret kort fremme kom der et gammelt muret buskur, der stoppede jeg for at holde pause i tørvejr og finde mit regntøj frem.

Der gik ikke længe, før de to andre cyklister også var fremme ved busskuret, hvor de så også valgte at holde pause, for at få skiftet til regntøj. Det var de første cykelturister, jeg havde set i 2-3 dage, jeg sagde igen Hallo. Manden trådte ind til mig i skuret, igennem der hvor der engang havde været en dør, han spurgte, om vi ikke lige så godt kunne tale dansk, da de var fra Odense, det var pudsigt at møde andre Fynboer her. Det var mand og kone, og de holdt også meget af at tage på cykelferie, og havde været af sted flere gange. Vi snakkede en lille halv time, mens den værste torden drev over, så der kun regnen tilbage, men den var jeg jo vandt til, og jeg måtte videre, fordi målet jo var Budapest, inden solen gik ned.

Så er vejen igen oversvømmet

Jeg møder et ægtepar fra Odense.

Efter 75km. var regnen stoppet, og jeg kom frem til byen Stúrovo, her holdt jeg middagspause ved en tankstation, det blev et par sandwich med sodavand til, jeg sad udenfor tanken ved et bord, og inden jeg var færdig med maden, så jeg ægteparret cykle forbi tanken. Jeg cyklede videre igennem byen og kom ned til floden, hvor broen går over til Ungarn, her blev det farvel til Slovakiet og goddag til Ungarn og til byen Esztergom. I byen fandt jeg frem til cykelvejen, der løb nede langs floden, cirka en kilometer ud af denne var Donau trukket helt hen over vejen og ind igennem nogle haver med højt hegn omkring. Jeg vendte om, og cyklede tilbage til byen, hvor jeg kørte op igennem stejle gader for at komme op til landevejen. Der var heldigvis ikke så meget trafik, og jeg cyklede igennem flotte skovområder, hvor jeg indimellem kunne se ned på Donau. Det begyndte at regne, og jeg stoppede op, og fik mit røde regnslag på, inden jeg var på cyklen igen, kom der torden og lyn fra himlen, men jeg fortsatte og ville stoppe, hvis det kom alt for tæt på. Donau bugter sig meget her på dette stykke, fordi der er små bjerge på begge sider af floden.

Grænsebroen over til Ungarn - Basilika kirken.

Jeg cykler ind i Ungarn ved Esztergom.

Det jeg havde set frem til på dages cykling er det berømte Donauknæ, hvor Donau drejer 90 grader, fra at løbe mod øst, drejer den, og løber mod syd, hvor den skæres sig ned midt igennem Ungarn.

Regnen og trafikken tog til, og sigtbarheden gik den anden vej, jeg cyklede forbi en del campingpladser og hoteller, området bære tydelig af at være turist og ferieområde, der er også meget smukt her, men regnen stod ned, så det var ret begrænset, hvor meget jeg kunne se, når jeg også skulle holde øje med trafikken. Jeg holdt ind ved et buskur, og trak cyklen med ind i tørvejr. Jeg spiste en energibar, og fik drukket både sodavand og vand. Her kom jeg i snak med en mand, der kom ind i skuret for at vente på bussen, han fortalte, at der var cirka 50km endnu til Budapest, men at der gik busser derind, hvis jeg ikke ville cykle mere i det vejr. Men jeg fortalte ham, at jeg var cyklet fra Passau, og havde vedtaget at cykle hele vejen.

Ved Donauknæet, regn og tågedis.

Så beskidte er ens ben efter en dag i regnvejr.

Jeg var ude og kigge ned mod floden, og kunne se, at tågedisen lå op til et par meter over overfladen på Donau, her dækkede den fuldstændig, men over disen kunne jeg tydeligt se husene på den anden side af floden, eller rettere over på den øen der er opstået midt i floden, øen er 3 km. på det bredeste sted og over 25km. i længden. Cykel vejen går normalt derover, men den var også lukket på grund af oversvømmelserne, og de små både der normalt sejlede derover, havde store problemer med at lægge til ved bredden.

Jeg cyklede videre i regnen, og så undervejs, at der var flere campingpladser, der var lukket fordi vandet stod hen over hele pladsen. Trafikken på landevej tog meget til i styrke, og jeg var noget nervøs for, at der var en der ville overse mig, men heldigvis var regnslaget i en meget frisk rød farve, så jeg regnede med at folk kunne se mig fra bilerne, selvom deres vinduesviskere kørte på fuld hastighed. Jeg nærmede mig Budapest og cykelvejen drejede ned til floden, jeg tog chancen for at komme væk fra trafikken, og kørte af denne og håbede på at den var åben.

Nord for Budapest.

Man havde taget sine forholdsregler.

Jeg kom ned til floden der hvor den store ø ender, og cyklede på diget lige ned til floden. Husene her ned til floden nord for Budapest var store flotte gamle villaer med store parklignede haver og nye biler i indkørslen, det var de velhavendes kvarter, der lå her. Pludselig var der helt nyt asfalt på cykelvejen, der gik langs et langt hegn indtil en kasse med en masse militærkøretøjer. Lidt længere fremme stoppede cykelstien ved et stort lyskryds, herfra gik vejen ind mod byen over i en motorvej, og jeg kunne ikke finde nogen andre veje i den retning.

Regnen var stoppet med at vælte ned, så jeg kunne fortsætte uden regnslaget. Efter en del tøven valgte jeg så en vej, der løb væk fra floden, og håbede, at den senere ville dreje ind mod byens centrum. Efter jeg havde kørt nogle kilometer igennem forstæder, kom jeg til en lille kanal, hvor der var et skilt med en cykel på, jeg spurgte en mand, der luftede hund, om stien gik mod Budapests centrum, og det gjorde den så heldigvis.

De næste 5km. kunne jeg cykle af stien, væk fra trafikken og med en del motionsløbere og cyklister omkring mig. Stien stoppede og de sidste 15km til centrum, kørte jeg på trafikerede veje og ujævne cykelstier.

Længere fremme mod centrum kom jeg ned til Duna, sådan hedder floden her i Ungarn, og kunne forsætte langs denne på en cykelsti. Jeg havde SMS'et med Jan, han havde fundet et Hotel lige overfor regeringsbygningen, han havde skrevet, at han ville stå klar, for at tage imod mig når jeg kom frem. Ankomsttidspunktet havde jeg i løbet af de sidste 3 timer, rykket fremad tre gange, da tiden blev ved med at løbe fra mig på vej ind i Budapest.

Jeg nåede frem kl. 19.30, hvor Jan stod midt på cykelstiensom, som jeg kom af, og stoppede mig. Jan var allerede ankommet med toget lige over middag, og havde først skaffet værelser på det gode hotel lige ned til floden, derefter var han gået rundt og set noget af byen. Jeg fik låst min cykel inde i hotellets baggård, hvor Jans allerede stod. Derefter var det med elevatoren op på værelset, hvor jeg fik et hurtigt bad. Hvorefter det var ned på gaden igen, hvor vi gik under jorden og tog undergrundsbanen, over på den anden side af floden, for at finde en restaurant med noget aftensmad.

Budapest navnet kommer jo fra de 2 byer, på hver side af floden, vi boede på Buda-siden, og tog over på Pest-siden for at spise.

Det var en dejlig mild aften, og der var rigtig mange mennesker ude for at nyde denne sommeraften. Vi spurgte nogle unge mennesker om vej til centrum, de fortalte, at der var mange centrum i byen, så fik vi dem til at vise os vej til en god restaurant i stedet for. Det blev teaterområdet at vi fandt frem til, og her fik vi plads på en fortovsrestaurant, lige overfor et teater hvor man spillede Lion of King. Her sad vi og nød den milde aften og vores første aftensmad i 3 dage. Jeg fik Ungarsk bøj med bacon og gåselever ovenpå, dertil var der 3 store kartofler med fyld i. Vi bestilte Irish coffee til dessert, men det vidste tjeneren ikke rigtigt hvad var, så vi forklarede ham det på bedste vis, det er åbenbart ikke så kendt i Ungarn, for vi fik en kop Cappuccino med et lille glas whisky til ved siden af.

Jeg ankommer kl. 19.30 til hotellet og Jan

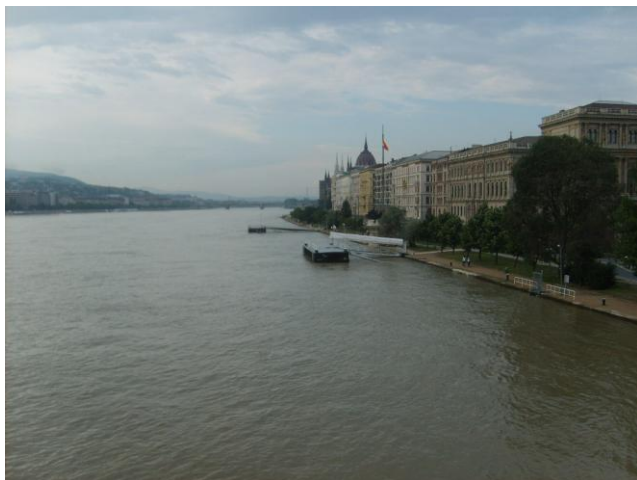

Vi spiser på gaden overfor et teater.

Vi var lige på en fortovsrestaurant mere, hvor vi fik en øl, derefter var det i taxa tilbage til hotellet. Chaufføren ville køre os for 3000 forint, som fast pris, men vi ville køre efter taxameteret sagde vi,

og så kendte chaufføren pludselig ikke byen og kunne ikke finde vej, men han var vist også ny kunne vi se og høre på hans utallige opkald til centralen, for at høre hvor vores hotel kunne ligge. Der skete da også det at han kørte os til et forkert hotel i første omgang, og da vi endelig nåede det rigtige hotel, stod taxameteret på 5400 forent. Men da havde vi også set meget af den flotte by, med alle lysene på de gamle bygninger. Det blev en fantastisk flot køretur rundt og rundt, især lyset ved den æggeformede tunnelindgang til tunnel under Duan kan jeg huske, turen var alle pengene værd.

149km.

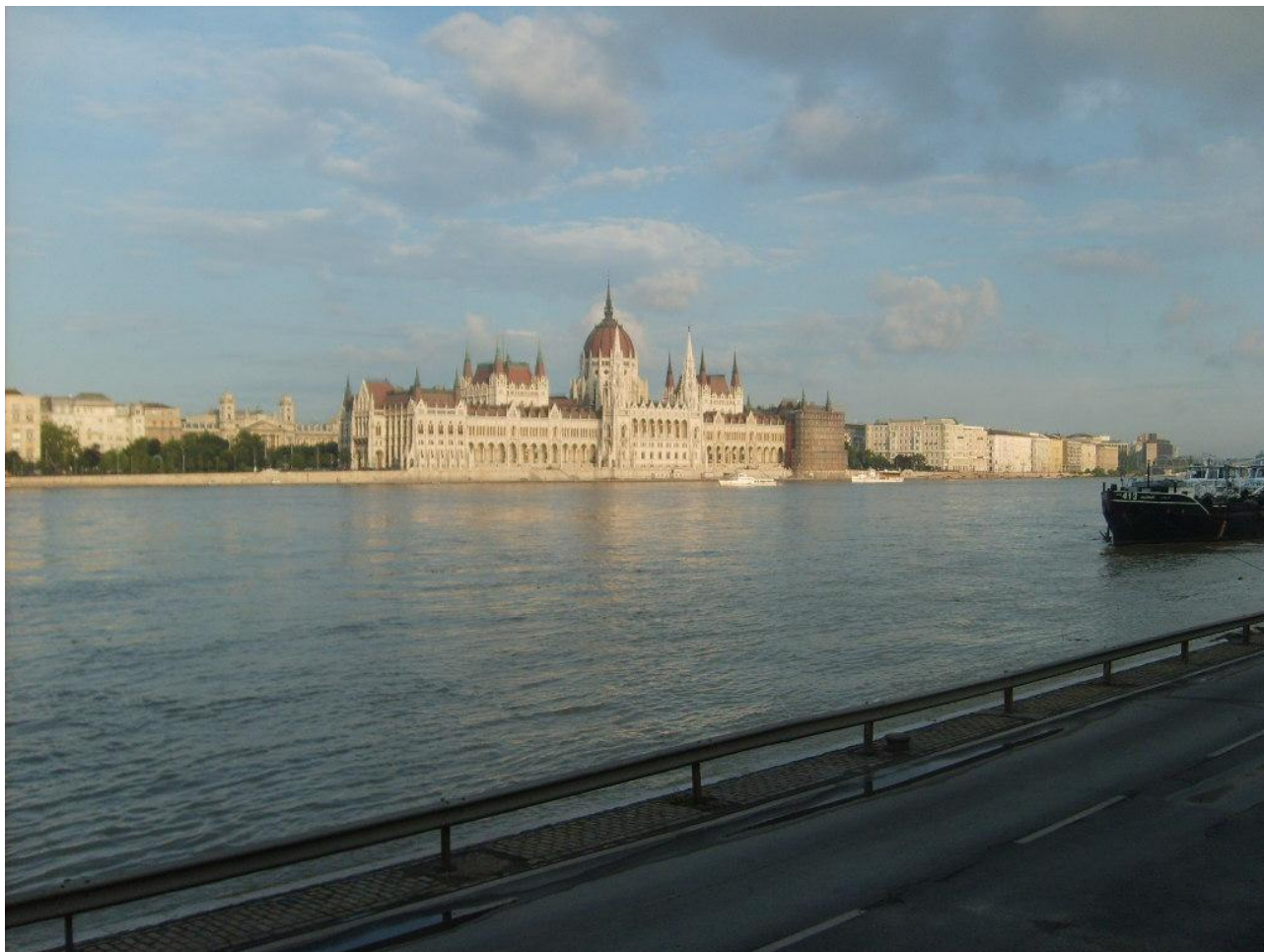
Buda siden til højre af byen, Pest til venstre.

Kædebroen bygget i 1839-49, 380meter lang.

Lige ankommet til Budapest, står jeg foran Ungarns parlament - fantastisk flot bygning.

Eventyrbillede af parlamentet - Fotograf Jan Pedersen.

Turen fra Budapest til Beograd.

